บรรณาธิการแถลง

วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย เล่มปีที่ 6 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2557 สำหรับวารสารฉบับสิ้นปี 2557 ยังคงเป็นวารสารวิชาการที่มีคุณภาพและได้นำบทความที่น่าสนใจมานำเสนอเช่นเคย เริ่มด้วย **บทความแรก** เรื่อง ธรรมาธิปไตยกับประชาธิปไตยในบริบทของการเมืองไทย โดย รองศาสตราจารย์ ดร. สุพจน์ บุญวิเศษ และอาจารย์ไพรวัลย์ เคนพรม ซึ่งบทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแนวคิดธรรมาธิปไตยในประชาธิปไตยตามวิถีการเมืองไทย และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแนวคิดธรรมาธิปไตย ในประชาธิปไตยกับวิถีการเมืองไทย ธรรมาธิปไตยเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจของปัจเจกบุคคลโดยยึดถือธรรมเป็นหลัก ซึ่งไม่ได้เป็นระบอบการปกครอง ธรรมาธิปไตยมีส่วนเสริมให้ระบอบประชาธิปไตยเป็นไปอย่างเป็นธรรม และธรรมาธิปไตยมีฐานคิดมาจากหลักคำสอนในศาสนาพุทธ มีความต้องการให้สอดคล้องกับวิถีวัฒนธรรม สังคม และการเมืองไทย

บทความที่สอง เรื่อง การแก้ไขปัญหาไฟป่าหมอกควันของหมู่บ้านแม่เตี๊ยะใต้ ตำบลสบเตี๊ยะ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พจนา พิชิตปัจจา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเงื่อนไขและกระบวนการจัดการร่วมในการแก้ไขปัญหาไฟป่าหมอกควันของหมู่บ้านแม่เตี๊ยะใต้ ตำบลสบเตี๊ยะ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยงานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการศึกษาแบบกรณีศึกษา ผลการศึกษาพบว่าเงื่อนไขในการจัดการไฟของหมู่บ้านดังกล่าวประกอบด้วย (1) การรับรู้และความเข้าใจในนโยบายและกฎระเบียบภาครัฐ (2) ประสบการณ์ที่ผ่านมา (3) ระดับการพึ่งพาทรัพยากร (4) ความซับซ้อนของปัญหาที่ต้องแก้ไข (5) ความขาดแคลนของทรัพยากร สำหรับกระบวนการจัดการร่วมกันในการแก้ปัญหาดังกล่าวมีภาคส่วนต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ได้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชาวบ้าน กรมอุทยานแห่งชาติ และสถานีควบคุมไฟป่า ผ่านเครือข่ายที่ใช้กลยุทธ์การสร้างคุณค่าสาธารณะด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเป็นตัวผลักดันในการดำเนินงาน

บทความที่สาม เรื่อง แบบจำลองพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร. เอกวิทย์ มณีธร, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธีระ กุลสวัสดิ์ และอาจารย์สมคิด เพชรประเสริฐ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของไทย 2) พัฒนาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรการถ่ายทอดทางการเมืองจากครอบครัว การถ่ายทอดทางการเมืองจากสถาบันการศึกษา การถ่ายทอดทางการเมืองจากสื่อมวลชน ความรู้ความเข้าใจทางการเมือง และความโน้มเอียงทางการเมืองที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งของนักศึกษา และ 3) ตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งของนักศึกษาที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 2,327 คน จากมหาวิทยาลัย 18 แห่ง เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถามวัดความรู้ความเข้าใจทางการเมือง การถ่ายทอดทางการเมืองจากครอบครัว การถ่ายทอดทางการเมืองจากสถาบันการศึกษา การถ่ายทอดทางการเมืองจากสื่อมวลชน ความโน้มเอียงทางการเมือง และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษา จำนวน 45 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูป และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) ในการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ

บทความที่สี่ เรื่อง คุณลักษณะของนักการเมืองไทยที่มีสายสัมพันธ์แบบตระกูลการเมือง โดย ดร. สติธร ธนานิธิโชติ มีวัตถุประสงค์หลักสามประการ คือ ประการแรก มุ่งตอบคำถามว่านักการเมืองที่มีสายสัมพันธ์แบบตระกูลการเมือง มีคุณสมบัติส่วนบุคคลแตกต่างจากนักการเมืองที่ไม่มีความสัมพันธ์แบบตระกูลการเมืองหรือไม่ ในเรื่องใดบ้าง ประการที่สอง นำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบประสบการณ์ก่อนได้รับเลือกตั้งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีและที่ไม่มีความสัมพันธ์แบบตระกูลนักการเมือง ประการที่สาม ทำการ

วิเคราะห์เพื่อหาคำตอบว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีหรือไม่มีความสัมพันธ์แบบตระกูลนักการเมืองได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเป็นจำนวนมากเป็นพิเศษในบางภูมิภาคหรือไม่ และมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใดระหว่างเขตเลือกตั้งในกรุงเทพฯและต่างจังหวัด อาศัยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณทำการสำรวจและรวบรวมข้อมูลนักการเมืองที่มีความสัมพันธ์แบบตระกูลการเมืองจากผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2554 บทความนี้ยืนยันว่านักการเมืองที่มีสายสัมพันธ์แบบตระกูลการเมืองโดยภาพรวมมีความแตกต่างจากนักการเมืองที่ไม่มีสายสัมพันธ์แบบตระกูลการเมืองทั้งในเรื่องเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ก่อนได้รับการเลือกตั้ง ข้อค้นพบของบทความนี้แสดงให้เห็นว่าการดำรงอยู่ของตระกูลนักการเมืองในการเมืองเรื่องการเลือกตั้งของไทยนั้นเป็นพลวัต และกำลังมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่รูปแบบที่สลับซ้ำซ้อนมากกว่าในอดีต ดังนั้น การวิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยข้อมูลโดยการขยายขอบเขตการพิจารณาเรื่องตระกูลนักการเมืองให้กว้างออกไปโดยครอบคลุมถึงการมีสายสัมพันธ์แบบตระกูลการเมืองของนักการเมืองในการเมืองแบบอื่นๆ เช่น วุฒิสภา องค์กรปกครองท้องถิ่น จึงมีความสำคัญต่อการเข้าใจบทบาทและอิทธิพลของตระกูลนักการเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทยที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บทความที่ห้า เรื่อง กลไกและกระบวนการการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองตนเองของท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตพื้นที่จังหวัดชายฝั่งทะเลตะวันออก โดย ดร. โอฬาร ถิ่นบางเตียว มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพลวัตทางประวัติศาสตร์ของพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกที่นำไปสู่การก่อรูปธุรกิจการเมืองและโครงสร้างอำนาจ ผลลัพธ์ และอุปสรรคในการนำนโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นในฐานะที่เป็นกลไกและกระบวนการ มีส่วนร่วมในการปกครองตนเองของประชาชนท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญ ปี พ.ศ. 2540 ไปปฏิบัติตลอดจนถึงข้อเสนอในเชิงนโยบายสาธารณะที่ช่วยสร้างกลไกและกระบวนการการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองตนเองของท้องถิ่น วิธีวิทยาในการวิจัยนี้จะใช้การวิจัยเชิงคุณภาพแนวประวัติศาสตร์ (Historical Qualitative Research) โดยการวิเคราะห์ภาพรวมเชิงโครงสร้าง (Structural

Approach) และวิธีวิทยาแนวกรณีศึกษา (Case Study Approach) ส่วนวิธีการวิจัยจะใช้ 4 วิธีร่วมกันคือ การวิจัยเอกสาร การศึกษาประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่า การสัมภาษณ์เจาะลึก และการเสวนากลุ่ม ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวมีข้อค้นพบดังนี้ คือ

1. การก่อรูปธุรกิจการเมืองและโครงสร้างอำนาจท้องถิ่นในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกนั้นเกิดขึ้นภายใต้บริบททางการเมืองหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 ผ่านกระบวนการเลือกตั้งในฐานะที่เป็นกลไกการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองตนเองในอดีต อย่างไรก็ดี การขยายตัวของธุรกิจการเมืองบางแห่งก็ยังมีข้อจำกัดเนื่องจากการดำรงอยู่ของพลังในการปกครองตนเองของชุมชน

2. ผลลัพธ์ (Result) ที่ได้จากการนำนโยบายกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะกลไกและกระบวนการมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองของประชาชนท้องถิ่นไปปฏิบัติในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกพบว่าการดำเนินนโยบายกระจายอำนาจตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2550 ก็ยังไม่สามารถทำให้บรรลุการกระจายอำนาจที่แท้จริงได้ (Decentralization) เนื่องจากการกระจายอำนาจเป็นกระบวนการทางสังคมที่มีบทบาทของกลุ่มและชนชั้นต่างๆ ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน ดังนั้น ผลลัพธ์ของกระบวนการกระจายอำนาจในปัจจุบันจึงเป็นเพียงแบ่งอำนาจการปกครอง (Deconcentration) ระหว่างชนชั้นนำทางการเมืองด้วยกัน

3. การขับเคลื่อนนโยบายกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ยังไม่บรรลุเป้าหมายการปกครองตนเองของประชาชนท้องถิ่นนั้น พบว่ามีอุปสรรคหลักในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกก็คือ โครงสร้างอำนาจท้องถิ่นที่มีลักษณะผูกขาดอยู่ในกลุ่มชนชั้นนำท้องถิ่น โครงสร้างอำนาจท้องถิ่นที่เป็นอุปสรรคดังกล่าวมี 3 รูปแบบใหญ่ๆ คือ โครงสร้างอำนาจท้องถิ่นแบบขั้วอำนาจเดียว โครงสร้างอำนาจท้องถิ่นแบบสองขั้วอำนาจและโครงสร้างอำนาจท้องถิ่นแบบสามขั้วอำนาจ โครงสร้างอำนาจท้องถิ่นดังกล่าวเป็นอุปสรรคขัดขวางการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยการจัดตั้งการมีส่วนร่วมของประชาชนให้อยู่ภายใต้เครือข่ายอุปถัมภ์ของชนชั้นนำ นอกจากนี้

ผลลัพธ์ที่ตามมาจากการดำรงอยู่ของโครงสร้างอำนาจท้องถิ่นก็คือ การเกิดภาวะทับซ้อนเชิงผลประโยชน์ในท้องถิ่น (Local Conflict of Interest) และการสร้างความไม่เป็นธรรมในเชิงโครงสร้างเกี่ยวกับการจัดสรรทรัพยากรท้องถิ่น

4. ข้อเสนอในเชิงนโยบายที่ช่วยสร้างกลไกและกระบวนการรูปแบบใหม่ในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองตนเองของท้องถิ่นนั้นควรมีรูปแบบลักษณะท้องถิ่นบริหารจัดการปกครองตนเอง (Local Self - Government) ก็คือ สภาองค์กรชุมชนตำบลในฐานะกลไกและกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาประชาธิปไตยจากฐานราก (Grassroot Democracy) การพัฒนาองค์กรประชาสังคมท้องถิ่นควบคู่กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการปฏิรูปการเลือกตั้งให้เป็นกลไกและกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครอง

บทความที่หก เรื่อง การศึกษาความต้องการและมุมมองเชิงการพัฒนา: ผลต่อการกำหนดร่างแผนพัฒนาด้านการจัดการมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธีระวัฒน์ จันทึก เป็นการวิจัยเชิงการพัฒนาที่ผสานหลายเทคนิควิธีในการรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นจากคณาจารย์รุ่นใหม่ บุคลากรและนักศึกษาองค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง นักปกครองและข้าราชการในจังหวัดเพชรบุรี ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยเห็นว่า มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี เก่าแก่มีชื่อเสียง มีสภาพแวดล้อมที่ร่มรื่น มีศักยภาพในการจัดการเรียนการสอนท่ามกลางสิ่งอำนวยความสะดวก จึงควรที่จะพัฒนาจุดแข็งดังกล่าวให้ดียิ่งขึ้น และเห็นควรให้มีการเปิดหลักสูตรเพื่อจัดการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นในสาขาที่มีความต้องการของสังคมและบริบทของประเทศ ได้แก่ ด้านการท่องเที่ยว การบัญชี การจัดการสิ่งแวดล้อม หลักสูตรความรับผิดชอบต่อสังคม หลักสูตรนิติศาสตร์ และหลักสูตรการพยาบาลวิชาชีพ และเห็นว่ามหาวิทยาลัยควรพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการบริการทางวิชาการให้แก่ชุมชนและส่วนราชการของจังหวัด จัดตั้งเครือข่ายนักศึกษาเพื่อรณรงค์รักษาสิ่งแวดล้อมที่เน้นกิจกรรมที่รับผิดชอบต่อสังคมร่วมกับชุมชนบริเวณรอบมหาวิทยาลัย และเน้นทิศทางให้เกิดการบริหารจัดการของการเป็นมหาวิทยาลัยสีเขียว (Green University)

มหาวิทยาลัยควรออกแบบห้องเรียนและอาคารเรียนให้มีพื้นที่เรียนรู้ด้วยตัวเองเพิ่มเติม เพิ่มจำนวนตำราและเอกสารทางวิชาการต่างๆ ให้ศึกษาค้นคว้าในระบบอิเล็กทรอนิกส์โดยการกำหนดเป็นร่างแผนการพัฒนาในการบริหารจัดการควรประกอบด้วยยุทธศาสตร์ 7 ด้าน ได้แก่ 1) การพัฒนาระบบกายภาพและสาธารณูปโภค 2) การจัดการเรียนการสอน 3) การบริการวิชาการและชุมชน 4) การวิจัยและพัฒนานวัตกรรม 5) การสร้างความร่วมทางสังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม 6) การบริหารจัดการที่ดี 7) การพัฒนาโอกาสเชิงพาณิชย์และการจัดหารายได้

บทความที่เจ็ด เรื่อง มูลเหตุแห่งการเกิดขึ้นและแนวทางการแก้ไขปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบที่เหมาะสมโดยผู้นำ โดย ร้อยตรี ดร. ณัฐกริช เปาอินทร์ เป็นบทความที่เกี่ยวกับแนวทางในการแก้ไขปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบ บรรดาผู้นำทั้งหลายในระดับประเทศและระดับย่อยลงมามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อความสำเร็จอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ซึ่งในการพิจารณาจากมุมมองนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเข้าใจถึงมูลเหตุแห่งการทุจริตประพฤติมิชอบอันเกิดจากตัวผู้นำเองเป็นลำดับแรกซึ่งมูลเหตุแห่งการเกิดขึ้นหรือสิ้นไปของการทุจริตคอรัปชั่นอันเกิดจากผู้นำนั้นมีอยู่ด้วยกันสองประการหลัก คือ 1) ผู้นำกระทำการทุจริตประพฤติมิชอบเสียเอง และ 2) ผู้นำละเว้น ผ่อนปรน หรือเพิกเฉยต่อการลงโทษผู้กระทำความผิดทุจริตประพฤติมิชอบ เมื่อเข้าใจถึงมูลเหตุดังกล่าวแล้วสิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งคือลักษณะของการประพฤติปฏิบัติตนของผู้นำที่จำเป็นต่อการเพิ่มโอกาสให้การแก้ไขปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบให้ประสบความสำเร็จซึ่งมีอยู่ด้วยกันสองประการสำคัญคือ 1) ผู้นำต้องเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่โดยไม่กระทำการทุจริตคอรัปชั่นเสียเอง และ 2) ผู้นำจะต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการแก้ไขปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบอย่างต่อเนื่อง ท้ายที่สุด ข้อเสนอแนะในมิติของผู้นำสำหรับการแก้ไขปัญหาการทุจริตคอรัปชั่นเพื่อความสำเร็จอย่างยั่งยืนนั้นมีอยู่ด้วยกันสามประการคือ 1) ผู้นำกระทำตนเป็นตัวอย่างในเรื่องของความซื่อสัตย์สุจริต และไม่กระทำการทุจริตประพฤติมิชอบเสียเอง 2) ผู้นำควบคุมมิให้ผู้ใต้บังคับบัญชากระทำการใดๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ที่

มิควรได้อันเป็นการทุจริตคอรัปชั่น 3) ผู้นำสร้างและพัฒนากลไกรวมถึงมาตรการต่างๆ ทางด้านการตรวจสอบความโปร่งใสในการดำเนินงานของผู้ใต้บังคับบัญชา ด้านการป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบ และด้านการปรับปรุงแก้ไขบทลงโทษให้มีความเข้มงวดกวดขันและมีความเหมาะสม ทั้งนี้ทั้งนั้นข้อเสนอแนะเหล่านี้เปรียบเสมือนเข็มทิศที่จะนำทางไปสู่การแก้ไขปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบให้ประสบผลสำเร็จและยั่งยืนต่อไป

บทความที่แปด เรื่อง การประเมินโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์: แนวคิด 3P โดย ดร. บุญสม หรรษาศิริพจน์ มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อเสนอปัจจัยความสำเร็จของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ 2) เพื่อเปรียบเทียบ แนวคิด 3P ที่นำไปสู่ปัจจัยของความสำเร็จของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ โดยมีระเบียบวิธีวิจัย คือ ศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิ และข้อมูลจากการสำรวจภาคสนาม ในกลุ่มตัวอย่างที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) 3 กลุ่ม คือ ผู้ผลิต ผู้ประกอบการ (Produce) กลุ่มข้าราชการและพนักงานเจ้าหน้าที่รัฐ (Public Authority and Government Officer) และ กลุ่มประชาชน (People) ขนาดตัวอย่างจำนวน 1,838 ตัวอย่าง จากการศึกษาพบว่า โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เป็นโครงการที่มีความสำเร็จ ในระดับมาก เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยในมิติทางด้านการบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์พบว่าบรรลุในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพการประเมินโครงการบรรลุตาเป้าหมายของโครงการ คือ สร้างงานให้ประชาชน ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น ชุมชนมีความเข้มแข็ง มีการส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นส่งเสริมทรัพยากรมนุษย์ เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติในการประเมินความสำเร็จทั้ง 3 กลุ่ม (Public official, Producer, People: 3P) มีแนวคิดสอดคล้องกัน คือ โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ มีความสำเร็จในระดับมาก โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ 3 ระดับ คือ ระดับนโยบาย ระดับการแปลงนโยบายสู่การปฏิบัติและระดับ กลุ่มเป้าหมายผู้ได้รับประโยชน์

บทความที่เก้า เรื่อง การมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบลจังหวัดสระแก้ว ในการดำเนินงานตามภารกิจของพระราชบัญญัติสภาองค์กร

ชุมชน พุทธศักราช 2551 โดย ดร. ไชยา กุฎาคาร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของสมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบล จังหวัดสระแก้ว ในการดำเนินงานตามภารกิจของพระราชบัญญัติสภาองค์กรชุมชน พุทธศักราช 2551 2) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วม ของสมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบล จังหวัดสระแก้ว ในการดำเนินงานตามภารกิจของพระราชบัญญัติสภาองค์กรชุมชน พุทธศักราช 2551 และ 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบล จังหวัดสระแก้ว ในการดำเนินงานตามภารกิจของพระราชบัญญัติสภาองค์กรชุมชน พุทธศักราช 2551 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ สมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบล จังหวัดสระแก้ว จำนวนทั้งหมด 1,833 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างด้วยวิธีของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ซึ่งกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ .05 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 329 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า สมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบลมีความรู้ความเข้าใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนระดับการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบล จังหวัดสระแก้ว พบว่าระดับการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์กรชุมชนตำบล จังหวัดสระแก้ว ในการดำเนินงานตามภารกิจของพระราชบัญญัติสภาองค์กรชุมชน พ.ศ. 2551 ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.98, S.D. = 1.05) โดยมีข้อเสนอแนะให้หน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ควรส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาความเข้มแข็งของการมีส่วนร่วมและการสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่สมาชิกสภาองค์กรชุมชนและประชาชนให้มากขึ้น เพื่อยกระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติภารกิจของสภาองค์กรชุมชนให้มีความเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต รวมทั้งสามารถพัฒนาให้เป็นองค์กรที่มีความเข้มแข็งอย่างยั่งยืนตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติสภาองค์กรชุมชน พ.ศ. 2551

บทความที่สิบ เรื่อง หลักการแก้ปัญหาการใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาในทางที่ผิด: กรณีศึกษาแนวปฏิบัติของสหรัฐอเมริกาในการนำมาใช้กับเครื่องหมายการค้า โดย เอกรินทร์ วิริโย มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเป็นการให้สิทธิแก่ผู้สร้างสรรค์หรือผู้ประดิษฐ์คิดค้นงานต่างๆ ในการที่จะแสวงหาประโยชน์จากงานดังกล่าวได้แต่เพียงผู้เดียว เช่น สิทธิในการนำงานดังกล่าวมาผลิตซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ หรือจำหน่าย โดยเป็นเจ้าของสิทธิที่มีอำนาจผูกขาดในงานดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ที่ผ่านมา ได้เกิดกรณีที่เจ้าของสิทธิได้ใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญานี้ในทางที่ผิด อันส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคและประโยชน์ของสาธารณะโดยรวม เช่น กรณีที่เจ้าของสิทธิได้กำหนดสัญญาผูกมัดให้ผู้บริโภคจะต้องซื้อสินค้าชิ้นที่สองจากเจ้าของสิทธิเท่านั้นเพื่อนำไปใช้เป็นส่วนประกอบหรืออุปกรณ์กับสินค้าชิ้นแรกที่ได้ซื้อจากเจ้าของสิทธิไปแล้ว กรณีที่เจ้าของสิทธิ ได้กำหนดให้ผู้บริโภคที่ได้ซื้อสินค้าของเจ้าของสิทธิหรือได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิของเจ้าของสิทธิจะต้องไม่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันมาแข่งขันกับสินค้าของเจ้าของสิทธิ เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ศาลในต่างประเทศอย่างเช่นประเทศสหรัฐอเมริกาได้พัฒนาหลักกฎหมายที่เรียกว่า “หลักการแก้ปัญหาการใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาในทางที่ผิด” เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหากรณีดังกล่าว โดยได้มีการนำหลักกฎหมายนี้มาใช้กับการใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาในทางที่ผิด ไม่ว่าจะเป็นลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร หรือเครื่องหมายการค้า จนกลายเป็นหลักกฎหมายที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย ขณะที่ประเทศไทยยังไม่ได้มีการนำหลักกฎหมายดังกล่าวมาใช้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกาถึงหลักเกณฑ์และการวางแนวคำวินิจฉัยเกี่ยวกับหลักกฎหมายดังกล่าว โดยในบทความฉบับนี้จะเน้นการศึกษากรณีการนำหลักกฎหมายดังกล่าวมาใช้กับเครื่องหมายการค้า

บทความที่สิบเอ็ด เรื่อง ระบอบประชาธิปไตยกับผลต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะ โดย ธนพันธ์ ไล่ประกอบทรัพย์ มีวัตถุประสงค์ที่จะตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างประชาธิปไตยกับการกำหนดนโยบายสาธารณะ นักรัฐศาสตร์โต้แย้งว่า ระบอบประชาธิปไตยไม่ได้มีผลกระทบโดยตรงต่อการ

กำหนดนโยบายสาธารณะ แต่ลักษณะของระบอบประชาธิปไตยนำไปสู่การกำหนดนโยบายสาธารณะที่เอื้อต่อการขยายตัวของงบประมาณด้านสังคม นักรัฐศาสตร์จึงให้ความสำคัญกับอิทธิพลของโครงสร้างและสถาบันทางการเมืองของระบอบประชาธิปไตยต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะ สถาบันทางการเมืองที่เน้นหลักประกันในสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบายสาธารณะมักจะนำไปสู่การขยายตัวของเศรษฐกิจภาครัฐ ซึ่งหมายถึงการขยายตัวของโครงการด้านสวัสดิการสังคม

บทความที่สิบสอง เรื่อง การพัฒนารูปแบบเชิงโครงสร้างองค์กรที่มีสมรรถนะสูงของบริษัท ปูนซิเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด โดย ปวลิน โปษยานนท์ วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันของปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กรเชิงสร้างสรรค์ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยด้านบุคลากรที่มีคุณภาพสูง ปัจจัยด้านกลยุทธ์ขององค์กร ปัจจัยด้านบรรยากาศขององค์กร ปัจจัยด้านความผูกพันต่อองค์กรและปัจจัยด้านองค์กรที่มีสมรรถนะสูงของ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กรเชิงสร้างสรรค์ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยด้านบุคลากรที่มีคุณภาพสูง ปัจจัยด้านกลยุทธ์ขององค์กร ปัจจัยด้านบรรยากาศขององค์กร ปัจจัยด้านความผูกพันต่อองค์กรกับปัจจัยด้านองค์กรที่มีสมรรถนะสูงของบริษัท ปูนซิเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด และ 3) ศึกษาอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กรเชิงสร้างสรรค์ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยด้านบุคลากรที่มีคุณภาพสูง ปัจจัยด้านกลยุทธ์ขององค์กร ปัจจัยด้านบรรยากาศขององค์กร และปัจจัยด้านความผูกพันต่อองค์กรที่มีต่อปัจจัยด้านองค์กรที่มีสมรรถนะสูง ของบริษัท ปูนซิเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด และ 4) เพื่อพัฒนารูปแบบองค์กรที่มีสมรรถนะสูงของ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย (แก่งคอย) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานทุกระดับของ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด จำนวน 405 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งแต่ละมาตรวัดมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .621 - .957 และวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงยืนยัน และการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง

บทความที่สิบสาม เรื่อง การปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลของราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัดนครราชสีมา โดย อลงกต แผนสนิท มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลความสัมพันธ์การปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลและเพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรค ตลอดจนเสนอแนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลของราชการส่วนภูมิภาค เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 312 คน และแบบสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 9 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัดนครราชสีมามีผลการปฏิบัติงานโดยใช้หลักธรรมาภิบาลในนำนโยบายไปปฏิบัติทุกด้าน ซึ่งได้แก่ หลักเปิดเผย/ โปร่งใส หลักประสิทธิภาพ หลักประสิทธิผล หลักความพร้อมรับผิด หลักนิติธรรม หลักการตอบสนอง หลักการมีส่วนร่วม/ การพยายามแสวงหาฉันทามติ และหลักการกระจายอำนาจอยู่ในระดับสูง และหลักคุณธรรม/ จริยธรรม หลักความเสมอภาค อยู่ในระดับสูงมาก ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลการปฏิบัติงานโดยใช้หลักธรรมาภิบาลของราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัดนครราชสีมาประกอบด้วย ปัจจัยทางด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ปัจจัยทางด้านทัศนคติของเจ้าหน้าที่ ปัจจัยทางด้านการจัดหา ส่งเสริม ควบคุม ประเมินผลและการให้คุณให้โทษบุคลากร รวมทั้งปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ โดยเมื่อมีการวิเคราะห์มูลโดยวิธีการถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายความเป็นไปได้ของปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้ง 4 ด้าน พบว่า มีเพียง 3 ปัจจัยเท่านั้นคือ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ และปัจจัยด้านทัศนคติของเจ้าหน้าที่ ผลการศึกษาโดยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการนำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ได้แก่ ปัญหาด้านบุคลากร ปัญหาจากระบบอุปถัมภ์ในองค์การ ปัญหาด้านการขาดแคลนงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ ปัญหาด้านการกระจายอำนาจ ปัญหาด้านโครงสร้าง และปัญหาด้านสถานที่ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้บริหารและบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในราชการส่วนภูมิภาคส่วนใหญ่จะทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่

ขัดขวางการดำเนินงานภายในองค์การของตน แต่ทุกท่านก็มีทัศนคติที่ดีโดยเห็นว่า หากปฏิบัติตามหลักธรรมาภิบาลได้ก็จะเกิดแนวทางที่ดีเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ดังกล่าวต่อไปในอนาคต

บทความที่สิบสี่ เรื่อง การจัดการแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐ เอกชน ผู้ประกอบการและภาคประชาสังคม ในระบบตลาดค้าปลีกท้องถิ่น: ศึกษากรณีเทศบาลมาลัง จังหวัดชวาตะวันออก อินโดนีเซีย โดย Badrudin Kurniawan บทความชิ้นนี้ให้ความสำคัญกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแสดงที่เกิดขึ้นในเขตเทศบาลมาลัง อันประกอบไปด้วย รัฐบาลท้องถิ่น นักลงทุนตลาดค้าปลีก และภาคประชาสังคม ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา ตลาดดั้งเดิมในเทศบาลมาลังได้ปิดกิจการเป็นจำนวนมาก สวนทางกับตลาดค้าปลีกที่เพิ่มจำนวนสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เงื่อนไขเช่นนี้ก่อให้เกิดทั้งผลดีและผลเสียในเวลาเดียวกัน ในด้านลบ ตลาดค้าปลีกแบบใหม่ได้แย่งส่วนแบ่งทางการตลาดมาจากตลาดดั้งเดิม ซึ่งได้นำไปสู่การต่อต้านจากผู้ค้าในตลาดดั้งเดิมและนักเคลื่อนไหวจำนวนหนึ่ง แต่ทว่าในเชิงโครงสร้าง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแสดงเหล่านี้ยังคงดำเนินไปอย่างไม่เท่าเทียมกันในการแข่งขันค้าปลีก ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงพยายามหาทางออกด้วยการชี้ให้เห็นถึงความจริงที่เกิดขึ้น การสร้างนวัตกรรมในการเคลื่อนไหวทางสังคม การสร้างพื้นที่สาธารณะ และการส่งเสริมระบบการกระจายอำนาจ แง่มุมเหล่านี้มีเป้าหมายเพื่อเสนออุดมการณ์ทางเลือกเพื่ออุดช่องว่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

บทความที่สิบห้า เรื่อง ระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรุงเทพมหานครในการตอบสนองต่ออุบัติเหตุจราจรทางบก โดย ฆณัฬส ศรีงามเมือง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การบริหารจัดการระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบกับระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินของต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส 2) สำรวจองค์ประกอบสนับสนุนการทำงานของระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรุงเทพมหานคร 3) ระดับการตอบสนองต่ออุบัติเหตุจราจรทางบกของระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรุงเทพมหานคร 4) ปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนปัจจัยที่สนับสนุนต่อการตอบสนองต่ออุบัติเหตุจราจรทางบกของระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

กรุงเทพมหานคร และ 5) เพื่อเสนอแนะการพัฒนาระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรุงเทพมหานครที่ตอบสนองต่ออุบัติเหตุจราจรทางบก โดยมีขอบเขตการศึกษาเฉพาะการแพทย์ฉุกเฉินก่อนถึงโรงพยาบาล (Pre-Hospital)

บทความที่สิบหก เรื่อง การพัฒนาพื้นที่เกษตรไปสู่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ศึกษากรณีพื้นที่เกษตรตำบลตะพง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง โดย จุฑามาศ มีชัย และธนวัฒน์ พิมลจินดา การท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นหนึ่งในแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวตามบริบทของพื้นที่ ซึ่งเน้นการสร้างรายได้ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตถึงปริมาณนักท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้นประกอบกับการขาดความร่วมมือของประชาชน อาจกลายเป็นอุปสรรคต่อการอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืน ด้วยประเด็นดังกล่าว บทความวิจัยเรื่องนี้ได้สะท้อนผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาพื้นที่เกษตรไปสู่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยใช้กรณีของพื้นที่เกษตรตำบลตะพง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล 4 กลุ่มสำคัญ คือ เจ้าของพื้นที่เกษตร ประชาชนโดยรอบ นักท่องเที่ยว และหน่วยงานภาครัฐ ผลจากการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า การพัฒนาพื้นที่เกษตรให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของตำบลตะพง ยังคงรักษาสภาพความสมบูรณ์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าประชาชนได้เข้ามาร่วมมือน้อย แต่ประเด็นที่เกี่ยวกับอาชีพและแหล่งรายได้ของประชาชนโดยส่วนใหญ่ในพื้นที่ คือ การทำเกษตร ซึ่งทำให้เกิดความตระหนักรู้ในการรักษาสภาพแวดล้อมเดิมเอาไว้ อย่างไรก็ตามปัญหาที่พบเห็น คือ การกำจัดขยะและสิ่งปฏิกูล ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดการมากกว่าที่จะเป็นผลจากการเพิ่มขึ้นของปริมาณนักท่องเที่ยว

บทความที่สิบเจ็ด เรื่อง ความร่วมมือด้านความมั่นคงทางอาหารอาเซียน โดย สิรินทิพย์ นรินทร์ศิลป์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความร่วมมือด้านความมั่นคงทางอาหารของอาเซียน เพื่อทำความเข้าใจถึงลักษณะและเป้าหมายของความร่วมมือ และการวิเคราะห์บทบาทความร่วมมือในการเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารของประเทศสมาชิกในภูมิภาค โดยอาศัยกรอบแนวคิดความ

มั่นคงทางอาหาร และแนวคิดภูมิภาคนิยม เป็นแนวคิดในการศึกษา ผลจากการศึกษา พบว่า ประเทศสมาชิกอาเซียนตระหนักและให้ความสำคัญต่อความร่วมมือด้านความมั่นคงทางอาหาร ตั้งแต่ ปี ค.ศ.1968 โดยจะเห็นได้จาก การมีความร่วมมือทางด้านอาหารและเกษตรในหลายด้าน รวมทั้ง มีความร่วมมือในทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็น มิติความเพียงพอทางอาหาร การเข้าถึงทางอาหาร การใช้ประโยชน์ทางอาหาร และเสถียรภาพทางอาหาร แต่ความร่วมมือด้านความมั่นคงทางอาหารที่ได้รับการให้ความสำคัญ ซึ่งมีความร่วมมือมากที่สุด และถูกนำมาปฏิบัติใช้จริงมากที่สุด คือ ความร่วมมือในการเสริมสร้างการเข้าถึงทางอาหารในทางเศรษฐกิจ ผ่านความร่วมมือทางด้านการค้าอาหาร ผ่านการจัดการทางด้านตลาดและราคา ซึ่งอาจสันนิษฐานได้ว่า อาเซียนอาจพิจารณาว่าปัญหาความมั่นคงทางอาหารของภูมิภาค คือ ปัญหาการเข้าถึงทางอาหารของประชากร

และสุดท้าย **Book Review** หนังสือ The Effective Public Manager: Achieving Success in Government Organizations Steven Cohen, William Eimicke, and Tanya Heikkila, 2013 โดย ดร. ไวพจน์ กุลาชัย หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานชิ้นสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้บริหารองค์การภาครัฐควรอ่าน เนื่องจากได้อธิบายถึงปัญหาต่างๆ ที่ผู้บริหารองค์การภาครัฐในปัจจุบันต้องเผชิญ รวมถึงยังเสนอแนะกลยุทธ์ในการจัดการกับปัญหาดังกล่าวข้างต้นในเชิงปฏิบัติ ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจวิธีการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างชัดเจน นอกจากนั้น ยังให้คำแนะนำแก่ผู้บริหารองค์การภาครัฐในการสร้างชื่อเสียงและความก้าวหน้าในอาชีพในระบบราชการที่มีสายการบังคับบัญชาหลายชั้น

ขอบคุณครับ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร. เอกวิทย์ มณีธร

บรรณาธิการวารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย